

Lyrikvännen nr 3 2017 tematiserar den österrikiska poeten Ingeborg Bachmanns författarskap. I ledaren av Klara Rassmussen står följande att läsa:

“Igen och igen

Jag är barn av den stora världsångesten,
som blandar sig i freden och i glädjen,
likt klockors klang i dagens gilla gång
och likt lien i den mogna åkern.

Jag är tanken-på-döden-igen-och-igen.

Jag läser denna strof ur Ingeborg Bachmanns dikt “Bakom väggen” om och om igen. Trots att tonen klingar arkaiskt hakar den i något som känns aktuellt. Kanske beror det på Bachmanns fenomenala förmåga att skriva om tid, och om död. Och så detta med världsångesten. Är det inte den många av oss bär på dessa dagar, med ett akut närvarande klimathot, alternativa fakta, löpsedelshetsad massoro för en flyktingkris där oron på ett fatalt sätt kommit att handla om Sverige och inte om de drabbade som flyr. Världsångesten som blandar sig i freden, blandar sig i glädjen. Hur ska vi hantera den? Var får vi en paus, en chans att vila? Ja, till exempel här, i orden, i poesin. Men Ingeborg Bachmanns ord är aldrig enbart något att vila i. Hon är allt för uppfordrande och tvivlande för att bara vara en famn. Hon driver oss vidare; oss som läser, och oss som skriver. Som en poeternas poet används hennes ord som byggstenar i andras dikt. Att hälsa på hos Bachmann har visat sig fruktbart. Där, i Bachmann-land, finns en brunn att ösa ur.

I åtta år har jag älskat henne, levt i detta utdragna Ingeborgswerden, det är min önskan, att härbärgera henne som en logik, ett villkor.

Så skriver Johanne Lykke Holm i den nya dikten “Traumnotate”. Somliga poeter flyttar in i oss på ett brutalare sätt än andra; tar plats i våra ord och i vår tanke. “De andras ord kan bli ens jord, för att gräva fram tunnlar att andas inuti, ordluften”, som poeten Hanna Hallgren uttrycker det i sin prosalyriska reflektion “Vi ska bli ljus”. Med på detta Bachmann-besök är också UKON, Anne Mari Borchert och Helga Krook, som alla ger oss olika ingångar till Bachmann som poet, prosaist, brevskrivare och tänkare. Här problematiseras tiden, som på ett eller annat sätt måste förhålla sig till döden. Som den kontrastsökande, relationstestande poet hon är ryms här också hoppet och uppfordringen att fortsätta. Att tänka på döden är som bekant ett sätt att påminna sig själv om att en är vid liv. Tanken på döden är tanken-på-livet-igen-och-igen.”

Se: <http://tidskrift.nu/artikel.php?Id=11113>